

அவனைச் சந்தித்து ஏறக்குறைய இரண்டு வருடங்களாகின்றன. வலேகைக்கு நான் பயணிக் கும் அதே ரெயினில் தான் அவனும் பயணிக் கிறான். காலையில் ரெயினில் பயணிப்பவர்கள் பலர் தங்கி வழிந்து கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் தினசரிப் பத்திரிகைகளிலோ அல்லது புத்தகங்களிலோ ஆழ்ந்து இருப்பார்கள். ஒருசிலர் காதுக்குள் வயர்களமை மாட்டிக் கொண்டு கதைத் தொலைபேசியில் பாட்டுக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். இப்படியான சமூகத்தில் நான் அவனுடன் பேசிக் கொள்வதில்லை. பொதுவாகவே மெதுவாகப் பேசிப் பழக்கப்படாதவர்கள் நாங்கள். எங்களது உரையாடல்கள் அந்த அதிகாலையில் நித்திரைத் தடுக்கத் தோடும் பயணிப்பவர்களுக்கு எரிச்சல்களையும், உடல் நெளிவுகளையும் தந்து விடக் கூடாது என்பதற்காகவே ரெயினில் பயணிக் கும் பொழுது நான் அவனுடன் உரையாட விரும்புவதில்லை. அவனும் அதை புரிந்து கொண்டிருந்ததால், இருவரும் ரெயினில் சந்திக் கும் பொழுதுகளில் வறும் நலன் விசாரிப்புகளிலேயே நிறுத்திக் கொள்வோம். ரெயினை விட்டு இறங்கிய பிறகு ஏதாவது என்னிடம் கேட்டுத் தரிந்து கொள்ள வண்பி இருந்தால் நின்றும் உரையாட்வான். இல்லாவிட்டால், "அண்ணை வலேகைக்கு நரேமாச்சு" என்று சொல்லி விட்டுத் தன் வழியே பறந்து விட்வான். எனது நண்பன் கணசேனின் நிறம்தான் அவனுக்கும் என்பதால் இங்கே அவனுக்கு கணசேன் என்று பெயரிடுகிறேன். நாட்டில் இருக்க முடியாமல் பெரும் சலெவா செய்து 2014 இல் கணசேன் எப்படியோ யேர்மனிக் கு வந்து விட்டான்.

கணசேனது அரசியல் தஞ்சத்துக்கான விசாரணை இன்னமும் நடப்பெறவில்லை. அவனது விண்ணப்பத் தை வாங்கி வைத்துக் கொண்டு, "போய் ஏதாவது வலேயைத் தடேச் செய்" என்று அனுப்பி விட்டார்கள். தனது அரசியல் தஞ்சத்துக்கான விசாரணைக்கான அழைப்பிதழ் விரைவில் வந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையில் இன்று நாளை என்று நாளை இரண்டு வருடங்களாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். விசாரணை நடந்தால் தனது அரசியல் தஞ்சம் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டுவிடும் என்ற நம்பிக்கையை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு மொழித் தரியாத நாட்டில் விழி பிதுங்கி இப்பொழுது வலேகை செய்து கொண்டிருக்கின்றான்.

அன்று ரெயினால் இறங்கி வலேகைக்கு போக நான் எத்தனித்த போது, கணசேன் சற்று கலக்கத்துடன் என்னபை பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவதானித்தேன். வழமையாக "அண்ணை வலேகைக்கு நரேமாச்சு" என்று சொல்லி விட்டுச் சிட்டாகப் பறந்து விடும் அவன் இன்று தயங்கி நிற்பதில் ஏதோ ஒரு காரணம் இருப்பது விளங்கியது. ஆனாலும் வலேகைக்குப் போகும் என்னை இடமெறிக் க அவன் தயங்குகிறான் என்பதை அவனது முகம் காடிக் கொடுத்தது. நானே அவனிடம் பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

"வழக்கமாக அவசரமாக ஓடும் வீரர் இண்டகைக்கு என்ன வலேகைக்கு லீ வோ?"
"ஓமண்ணை" "லீ வ் எண்டால் என்னத்துக்கு ரெயினிலை இவ்வளவு துபிரம்"

வந்தனீர்?"

"ரெயினிலை கதகைக் கிறது கஸ்ரம். நீங்கள் அவசரமாக வலேகைக்குப் போகோணுமோ?"

வலேகைக்கு அவசரமாகப் போவதை விட வலேகைக்கு நேரத்துக்குப் போவதையே பல வருடங்களாக நான் கடப்பிடித்து வருகிறேன். இன்று கணசேனின் முகத்தில் இருந்த கலகம் என்னதைத் தடுத்து விட்டது.

"அண்ணை ஒரு பிரச்சினையிலை மாட்டுப்பட்டிருக்கிறீன் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியலே" கணசேனது பச்சில் இருந்து அவன் என்னிடம் இருந்து ஆலோசனையை அல்லது உதவியையோ எதிர்பார்க்கிறான் என்பது தெரிந்தது.

அவன் தனது கதையின் ஆரம்பத்தை சொல்லத் தொடங்கினான். இந்த நாட்டில் அரசியல் தஞ்சம் கொடுவதற்கான முழுத்தகமகையும் அவனிடம் இருந்தன என்பது அவனது பச்சில் இருந்து தெரிய வந்தது. இன்று கணசேன் வங்கிக் குச்சென்று பணம் எடுக்க முற்பட்ட போது, அவனது கணக்கில் பணம் இல்லை என்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் தனது வங்கிக் கணக்கில் பணம் இருப்பதாக கணசேன் அடம்பிடித்த பொழுது, அந்த மாதத்திற்கான அவனது வங்கிக் கணக்கை பிரதி எடுத்து அவனது கையில் கொடுத்து வீட்டுக்குப் போய் ஆறுதலாக இருந்து உனது கணக்கைப் பார்த்து என்ரு சொல்லி அனுப்பி விட்டார்கள். தனது வங்கிக் கணக்கைப் பார்த்த பொழுதுதான் கணசேனுக்கு தலை சுற்றி இருக்கிறது.

Amazon நிறுவனம் அவனது வங்கியில் இருந்து 390 யிரோக்களை எடுத்திருந்தது. இத்தனகைக்கும் Amazon நிறுவனத்தில் கணசேன் எந்தப் பொருட்களும் வாங்குவதேயில்லை. இது விடயமாக வங்கியில் கதைப்பதற்கு கணசேனுக்கு மொழி ஒரு தடங்கலாக இருந்திருக்கிறது. இப்பொழுது அவன் என்ன சந்தித்து கதகைக் கவந்த காரணம் இதுதான்.

Amazon நிறுவனத்தால் ஒரு தடவதான் பணம் எடுக்கப்பட்டதா? அல்லது முன்னரம் இப்படி நடந்திருக்கிறதா? என்று முதலில் அறிய வேண்டும், வீட்டுக்குப் போய் அவனது வங்கியின் மாதாந்த கணக்குகளை தேடி எடுத்து சரிபார்த்துவிட்டு எனக்கு அறிவிக் ச்சொன்னேன். "சரி அண்ணை" என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் ரெயின் ஏறிப் போய் விட்டான்.

அன்று மதியம் நான் வலேயில் இருந்த பொழுது கணசேனின் அழைப்பு வந்தது. "அண்ணை கனதரம் காசு எடுத்து திருக்கினம். எல்லா மா கட்டிப் பாத் தால் 2472 யிரோக்கள் வருகாது" என்றான். தனது வங்கிக் கணக்கையே பார்க்க முடியாதளவுக்கு நாள் முழுதும் கணசேன் ஓடியோடி வலே சய்து கொண்டிருக்கிறான். அப்படி ஒரு நிலையில் கணசேன் மட்டுமல்ல யேர்மனியில் பல தமிழ் இளைஞர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். யேர்மனிக் கு வருவதற்கு வாங்கிய கடன், ஊரில் தங்ககைகளை கரையேர்க்கும் தமையனின் கடன் ஒரு பிள்ளையாக பற்றேரோக்குச் சய்ய வேண்டிய கடன் என்று அவன் முன்னால் நிறையவே கடன்கள் குவிந்திருக்க நித்திரகைக் கே நேரமில்லாது இருப்பவனுக்கு வங்கிக் கணக்கை பார்க்க நேரம் எங்கே இருக்கப் போகிறது?

அடுத்தநாள் வலேகைக்கு விடும்முறை எடுத்துக் கொண்டனேன். கணசேனுக்கு ஒருநாள் உழைப்பு இல்லாமல் போனது. அவனது வங்கியில் பற வேண்டிய தகவல்களை

எடுத்துக்கொண்டு பொலீஸில் இந்த விடயத்தை முறையப்பாடு செய்து கொண்டோம். பொருள் எந்த முகவரியில் விநியோகிக்கப் பட்டிருந்தது என்ற தகவல் அங்கிருந்து கிடைத்தது. முகவரியைப் பார்த்த உடன் கணசேன் சொன்னான், "இங்குதான் நான் ஆறு மாசங்களாகக் கிட்டிருந்தனான்."

நான் பசோமலயே நின்றேன். கணசேனே தொடர்ந்தான். "யேர்மனிக் கு வந்த புதுசிலை இந்த அடர்ஸ்ஸிலை இருக்கிற வீட்டில்தான் தங்கி இருந்தனான். ஊர்க்காரர். எனக்கு பாங்கிலை எக்கவண்டி எல்லாம் திறந்து தந்தவையள்..." கணசேன் சொல்லிக் கொண்டே போனான் எல்லாவற்றையும் என்காதுகளில் நான் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் தவறு எங்கே நடந்திருக்கிறது என்பதை என்னால் ஊகிக்க முடிந்தது.

இனி இந்தப் பிரச்சனையை பொலிஸ் பார்த்துக் கொள்ளும். கணசேனை அமதிப்படுத்தி விட்டு அவரவர் வலையைக் கவனிக்கச் சென்று விட்டோம். மறுநாள் பொலிஸ் நிலையத்தில் இருந்து தொலைபேசி வந்தது. கணசேனை அழைத்துக் கொண்டு அங்கே போனேன். "உங்களைய நாட்டுக்காரர்தான். ஆனால் தான் இதைச் செய்யவில்லை, தனது 15 வயது மகன் விளையாட்டாகச் செய்து விட்டான் என்று அவர் சொல்கிறார். ஆனாலும் அமற்ஸோன் நிறுவனத்தில் வாங்கிய பொருட்கள் எல்லாம் 15 வயதுச் சிறுவனுக்கு அவசியமில்லாதவை. எல்லாமே பெரியவர்கள் பாவிக்கக் கூடியவை. நாங்கள் அதிகாரப்பீர்வமாக நடவடிக்கை எடுத்தால், அந்தப் பயன்து மறைப்பிடுபுக்கும், வலையைக் கொடுத்த சிறைச் செயல் சான்றிதழ் நாளகைக் கொடுக்க இடையிறாக இருக்கலாம். அடுத்த பத்து வருடங்களாகக் கொலீஸ் பதிவில் இது இருக்கும்" பொலீஸ் அலுவலர் தனது அப்பிப்பிராயத்தையும் சேர்த்துச் சொன்னார்.

"அண்ணை இப்ப நான் சட்ட நடவடிக்கை எடுத்தால் அந்தப் பெரியனிண்டை வாழ்க்கை பிழைச்சுப் போயிடலாம்"

தனது மகனின் எதிர்காலத்தை விட தான் தப்பிக்க நிகைக்கும் ஒரு தந்தையை எண்ணிப் பார்த்தேன். கணசேனது மதிப்பு என்னில் உயர்ந்து இருந்தது. "உங்களது பணத்தை அடுத்த ஆறு மாத காலத்திற்குள் சிறிது சிறிதாகவோ, முழுவதுமாகவோ தந்து விடுவதாக அவர் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படி நடக்காத படசத்தில் நீங்கள் எங்களிடம் வந்து மீண்டும் முறையிடலாம் என அலுவலகர் சொன்னார்" ஆறுமாதங்கள் காத்திருப்பதில் தனக்குப் பிரச்சினை இல்லை என்று கணசேன் சொன்னான்.

அடுத்த நாள் வலையைக் கொடுப்பதற்கும் பொழுது ரெயினில் கணசேனைக் கண்டேன். அவனைக் கண்டவுடன் எனக்கு இரண்டு சினிமாப் பாடல்கள் நினைவுக்கு வந்தன. தாய் சொல்லாத தட்டாதே என்ற படத்தில் இருந்து சௌந்தராஜன் பாடிய ["போயும் போயும் மனிதனுக்கிந்தப் புத்தியைக் கொடுத்து தானே..."](#)

என்ற பாடல் ஒன்று, மற்றது நீ திக் கு தலவை வணங்கு திரைப்படத்தில் ஜெய்சந்திரன் பாடிய "

[எத்தனை மனிதர்கள் உலகத்தில் அம்மா எத்தனை உலகங்கள் இதயத்தில்.](#)

"என்ற பாடல். ரெயினில் நான் வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை வைத்துவிட்டு இணையத்தில் அந்த இரண்டு பாடல்களையும் தேடி எடுத்துக் கொண்டுப் பார்த்தேன். கவிஞர்கள் அனுபவித்துத் தான் அந்தப் பாடல்களை எழுதினார்கள் என்ற எண்ணம் வந்தது.

□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□

Written by ஆழ் வாப்பிள்ளை

Wednesday, 18 January 2017 05:20 - Last Updated Thursday, 09 February 2017 09:33

□□□□□□□□□□□□□□

19.11.2016